

CALIFUL BARZĂ Dupa povestea lui Wilhelm Hauff

In vremuri indepartate, traia la Bagdad un calif drept si viteaz, pe nume Rashid.

In fiecare zi, la ceasul amiezii, califul tragea cu desfatare din narghileaua lui, asteptandu-l totodata pe bunul sau prieten - marele vizir, Mansur, pentru a vorbi vrute si nevrute.

Iata ca sosi si vizirul, insa acesta era plin de amaraciune. Rashid, aflat intr-o excelenta dispozitie, il intreba pe bunul sau prieten care este pricina supararii sale, caci era dispus sa faca orice pentru a-l vedea razand.

Vizirul Mansur ii vorbi atunci califului Rashid despre un negutator ce-si vindea marfurile la poarta palatului. Marfurile erau frumoase, dar deosebit de scumpe, iar vizirul nu avusese suficienti bani pentru a le cumpara. Din acest motiv, era suparat.

Auzind despre ce era vorba, califul Rashid porunci sa fie de-ndata adus in fata sa negustorul acela, dimpreuna cu marfurile lui. Imediat dupa sosirea negustorului, califul prinse a se uita cu atentie la marfurile sale, si le gasi pe gustul sau. Califul cumpara asadar doua pistoale, unul pentru el, iar celalalt pentru prietenul sau, marele vizir Mansur.

Negustorul tocmai se pregatea sa plece, cand califul vazu in lada sa de marfuri o cutie stralucit lucrata, care avea ceva inscriptionat pe ea.

Cum negutatorul spunea ca vinde cutia aceea pe nimica toata, nici el nestiind la ce foloseste cu adevarat, califul i-o plati, apoi, il lasa sa plece. Ramas singur cu marele sau vizir, califul studie indelung cele scrise pe cutie, insa nu putu deslusi nimic din ceea ce era acolo. Apoi, deschizand cutia, vazu ca acolo se afla o pulbere, si atat. Califul ii spuse vizirului, ca vrea neaparat sa afle talcul celor scrise pe cutie. Vizirul ii povesti atunci stapanului sau, ca in cetatea Bagdadului traieste un batran intelept, pe numele sau - Selim cel Invatat. Doar el putea descifra taina celor scrise pe cutie.

Califul porunci de-ndata sa fie adus in fata lui Selim cel Invatat, iar slujitorii ii indeplinira dorinta. Selim cel Invatat pasi asadar dinaintea califului Rashid, facand o adanca plecaciune.

Califul Rashid ii spuse apoi lui Selim cel Invatat de ce anume fusese chemat la palatul sau. Aveau o cutie cu o scriere ciudata, pe care Rashid si marele sau vizir nu o puteau deslusi defel. Vizirul il recomandase pe Selim cel Invatat, ca fiind singurul care s-ar pricepe la descifrarea celor scrise pe cutie. Daca Selim cel Invatat va fi vrednic sa-i lamureasca pe loc despre taina celor scrise pe cutia aceea, va fi rasplatit cu daruri. Daca nu, va fi biciuit la

talpi, caci degeaba i se mai spunea Selim cel Invatat.

Selim cel Invatat lua cutia din mana califului, si dupa ce o studie cateva clipe, spuse: "Marite stapane, ma jur ca asta e latina veche". Califul il indemna sa citeasca cele ce scriau acolo, iar Selim cel Invatat incepu:

Omule care ti in mana ta aceasta pulbere vrajita, afla ca esti in mare noroc. Daca vei trage pe nas praful din cutie, si vei rosti de trei ori cuvantul Mutabor, inchinandu-te cu fata spre rasarit vei putea lua infatisarea oricarui animal. Vei fi blogoslavit totodata sa intelegi graiul animalelor, cat timp te afli sub vraja pulberii fermecate. Daca vrei sa-ti reiei infatisarea omeneasca, repeta ritualul cu inchinarea spre rasarit si rosteste de trei ori cuvantul Mutabor. Dar fereste-te sa razi atunci cand esti sub o alta infatisare decat cea omeneasca, pentru ca vei uita cuvantul magic, si vei ramane vesnic cu chip de jivina.

Cand Selim cel Invatat termina de citit cele de pe cutie, califul Rashid il puse sa jure ca nu va dezvalui nimanui taina aceea. Selim se jura, iar califul il rasplati cu daruri nemaivazute, caci intr-adevar, batranul isi merita renumele de "cel Invatat".

Odata ce califul ramase singur cu marele vizir, se gandira amandoi sa puna la incercare puterea pulberii vrajite. Cei doi nu se puteau hotari defel ce infatisare sa ia, asa ca mersera prin parcul din fata palatului, pentru a socoti la fata locului in ce lighioana e mai nimerit sa se transforme.

Cum se plimbau ei asa de colo-colo, ajunsera la islazul din parcul palatului, acolo unde se aflau doua berze. Califul socoti foarte nimerit sa se prefaca amandoi in berze, pentru a putea afla ce anume isi vorbeau pasarile de alaturi.

Prin urmare, califul Rashid si marele sau vizir Mansur trasera pe nas din pulberea vrajita, se inchinara cu fata spre rasarit, si rostira de trei ori cuvantul "MUTABOR".

Imediat dupa aceea, vraja se implini, iar cei doi se prefacura in berze.

Acum, cei doi puteau deslusi foarte bine cele ce-si vorbeau una alteia berzele din islaz. Una dintre berze ii povestea celeilalte, ca trebuie sa exerseze cativa pasi de dans, chiar aici la islaz. Si asta pentru ca in seara aceea, familia ei urma sa primeasca vizita unor oaspeti de seama, iar dansul urma sa fie tinut in cinstea lor.

Si fara sa mai stea mult pe ganduri, barza incepu sa sara de colo-colo, facand fel de fel de piruete caraghioase, spre hazul celeilalte.

Cand Rashid si Mansur, prefacuti in berze, vazura una ca asta, nu-si putura stapani

hohotele de ras. Si au ras ei asa multa vreme, pana ce si-au adus aminte de sfaturile scrise pe cutia cu pulberea vrajita.

Cei doi s-au speriat foarte tare, mai ales ca nu-si puteau reaminti defel cuvantul magic.

Califul si vizirul au incercat sa refaca ritualul, plecandu-se cu fata pe rasarit si murmurand ceea ce-si mai aduceau aminte din cuvantul fermecat. Insa ei nu puteau rosti decat "MU-, MU-", caci pierdusera din minte cuvantul scris pe cutie.

Cei doi au inteles in cele din urma, ca le era sorocit sa ramana de-acum inainte berze.

Trista soarta pentru amandoi. Califul si Vizirul, prefacuti asadar in berze, nici nu se puteau macar hrani ca lumea. E cunoscut ca hrana berzelor o reprezinta printre altele broastele de balta, insa cei doi nu sufereau nici macar sa vada asa ceva. Drept urmare, califul si vizirul starneau hohote de ras printre broastele din islaz, care credeau ca au in fata lor cele mai natange pasari din neamul berzelor.

Singura satisfactie a celor doi era zborul. Astfel, califul si vizirul, prefacuti in berze, calatoreau de colo-colo, admirand din inaltul vazduhului toate frumusetile din jur.

Dupa cateva zile, cei doi poposira pe-o cladire din piata cea mare a Bagdadului, si putura auzi cum oamenii adunati pe strazi, strigau urmatoarele cuvinte: "Traiasca Mizra, noul calif al Bagdadului!". "Viata lunga noului calif, Mizra!".

Auzind toate acestea, barza-calif intelese ca soarta lor cea cruda, de-a ramane prefacuti in berze, nu era doar o simpla intamplare. Mizra era dusmanul sau de moarte, fiind totodata si un mare vrajitor. Califul isi dadu acum seama, ca negutatorul care le vanduse praful era una si aceiasi persoana cu Mizra, care uneltise astfel o mare razbunare.

Cei doi nu mai aveau motive sa-si petreaca timpul aici. Mizra era intampinat de catre poporul Bagdadului cu toata cinstea convenita unui calif, in realitate el fiind un mare ticalos. Lucrul cel mai trist era acela, ca oamenii il uitasera pe vechiul lor calif, care fusese un om bun si drept.

Rashid si Mansur se resemnara asadar, hotarandu-se amandoi sa-si duca de-acum inainta viata la marginea cetatii, acolo unde nu puteau intalni nimic care sa le aduca aminte de vremurile de alta data. Cei doi zburara vreme indelungata, pana ce se lasa noaptea.

Rashid si Mansur poposira pe ruinele unei cetati, ce parea sorocita sa le fie adapost de-acum inainte.

Cum stateau ei acolo, lui Mansur i se paru ca aude gemete venind de sub ruinele cetatii. Insa crezand ca e vorba de stafii, ii spuse lui Rashid ca nu are curajul sa mearga sa vada despre ce anume era vorba.

Rasid, in pieptul caruia batea o inima viteaza, nu tinu cont de sfatul lui Mansur de-a ramane pe loc, si porni asadar in directia de unde se auzeau gemetele. Mansur il urma indeaproape, caci ii era frica sa ramana singur. Curand, isi putura da amandoi seama de unde proveneau sunetele acelea. Intr-una din incaperile cetatii ruinate, era o bufnita care plangea.

Cand bufnita vazu cele doua berze, tresari, dar nu din cauza sperieturii. Bufnita le spuse celor doi ca se bucura foarte mult pentru ca i-a intalnit, intrucat la nasterea ei, ii fusese ursit sa aiba parte de-o mare bucurie din partea berzelor. Rashid si Mansur se mirara auzind acest lucru, si cerura mai multe lamuriri bufnitei. Ea le spuse ca nu fusese dintotdeauna bufnita, si se nascuse printesa, fiica regelui Indiei. Numele ei era Lusa, dar fusese vrajita de catre puternicul Mizra. Auzind rostit acest nume, Rashid ii spuse ca el si cu barza de-alaturi, pe nume Mansur, nu fusesera dintotdeauna berze, iar vrajitorul Mizra purta intreaga raspundere a infatisarii lor de-acum. Rashid ii povesti Lusei toata intamplarea cu Mizra si pulberea magica, incheind prin faptul ca el si prietenul sau Mansur erau sorociti sa ramana pentru totdeauna cu infatisarea de berze.

Lusa le spuse ca intr-adevar Mizra era un mare ticalos, caci vazand ca n-o poate peti pe printesa de la tatal ei, o prefacuse pe aceasta in bufnita. Insa ea stia ca exista o cale de-a reveni la infatisarea omeneasca, dupa cum si in cazul califului si al vizirului se gasea un mijloc de-a fi din nou oameni.

Auzind acest lucru, Rashid si Mansur o intrebarea pe Lusa ce anume trebuia facut mai departe, pentru ca ei sa-si reia cu totii infatisarea de mai-nainte. Lusa le spuse celor doi, ca ea cunoaste locul unde Mizra si acolitii lui se intalnesc din cand in cand, pentru a pune la cale noi ticalosii, povestind totodata despre vrajile ticluite mai inainte. Daca Lusa i-ar fi condus pe cei doi la locul acela, poate ca Rashid si Mansur vor afla cuvantul magic rostit din gura lui Mizra, si-si vor putea relua asadar infatisarea omeneasca. Insa mai era un talc in aceste lucruri. Lusa dorea si ea sa-si reia infatisarea de dinainte. Ori vraja ei nu se dezlega, decat atunci cand unul dintre cei doi, prefacut la loc in om, ar fi cerut-o de sotie. Daca ea obtinea promisiunea unuia dintre ei ca o va cere de sotie, dupa ce va fi izbavit de vraja, le va arata locul unde se intalneau pe ascuns Mizra si ceilalti vrajitori.

Grea decizie de luat pentru cei doi. Mansur ieseia oricum din discutie, caci era batran, iar pe deasupra insurat. Dar, Rashid nu putea sti ce infatisarea are Lusa cu adevarat, caci nu-i

era cu putinta s-o vada inainte de-a o cere de sotie. Insa pana la urma, califul se hotari ca mai bine se casatoreste legat la ochi, decat sa fie barza pana la sfarsitul zilelor. Asa ca Rashid ii promise Lusei ca o va cere de sotie, odata ce-si va redobandi infatisarea de mai inainte. Bufnita se bucura foarte tare, si ii conduse pe cei doi in dreptul unei incaperi luminate din cetatea ruinata unde se aflau. Acolo, la ceas de noapte, se strangeau Mizra si ceilalti vrajitori.

Vrajitorii erau stransi cu totii la o masa imbelsugata, si benchetuiau fara nicio grija. Cu totii aduceau inchinare mai-marelui lor, vrajitorul Mizra, care ajunsese intre timp si califul Bagdadului.

Apoi, vrajitorii il intrebara pe Mizra ce ticluise pentru a lua locul vechiului calif, care disparuse fara urma. Mizra nu se lasa mult rugat, si le povesti istoria in amanunt. Cum luase infatisarea de negustor, si ii vanduse califului, pe nimica-toata, o pulbere vrajita. Iar pulberea aceea te putea preface in orice vietuitoare din aer, apa sau de pe pamant, daca trageai pe nas din ea, te inchinai spre rasarit si rosteai un cuvnt fermecat. Numai ca atunci cand erai prefacut in animal, nu-ti era ingaduit sa razi, caci uitai cuvntul si ramaneai pe vecie jivina. Vrajitorii gasira formidabila uneltirea lui Mizra, si dorira si ei sa stie ce cuvnt folosisese ca sa dezlege vraja. "Un cuvnt greu de rostit, si greu de tinut minte, caci vine din latina veche. MUTABOR", mai spuse Mizra

Cum auzira califul si vizirul toate acestea, se indepartara cat mai repede de incaperea unde petreceau Mizra si ceilalti vrajitori. Lusa ii urma, de asemenea.

Rashid si Mansur se aplecara apoi cu fata spre rasarit, si rostira de trei ori la rand cuvntul "MUTABOR".

Si imediat dupa aceea, vraja se rupse, iar cei doi isi reluara vechea infatisare. Si tare s-au mai bucurat califul si vizirul de toate acestea, imbratisandu-se indelung

Apoi, asa cum ii promisese Lusei, califul facu o plecaciune in fata bufnitei, rugand-o sa-i fie de-acum incolo sotie.

Vraja care-o inlantuia pe printesa se rupse, iar in locul bufnitei aparu o fata nemaivazut de frumoasa. Califul o placu pe data, si binecuvanta in gand clipa cand ii fusese sorocit sa se transforme in barza.

Cei trei pornira apoi spre cetatea Bagdadului, caci mai erau multe lucruri de lamurit. Odata ajunsi acolo, poporul fu fericit sa-l vada pe vechiul calif, despre care nu se mai stia

nimic. Cu totii isi dadusera seama ca Mizra era un adevarat ticalos, ce nu dorea deloc binele supusilor sai.

Rashid isi lua deci imediat in primire califatul Bagdadului, si porunci sa-i fie adus in fata sa nemernicul de Mizra. Acesta fu adus de catre garzile palatului, iar califul Rashid il spuse ca are de ales intre a muri, sau a ramane de-acum inainte prefacut in barza. Mizra alese a doua varianta, caci ii era frica de moarte. Califul ii forta atunci pe Mizra sa traga pe nas din pulberea vrajita, iar acesta se prefacu pe loc in barza.

Odata ce Mizra fu prefacut in barza, fu inchis intr-o cusca de aur, si pus in parcul din fata palatului, spre a servi de pilda tuturor celor care ar mai fi indraznit sa uzurpeze califatul Bagdadului.

Iar califul Rashid si preafrumoasa lui sotie Lusa, au domnit ani indelungati pe tronul Bagdadului, in pace si fericire.